

Durmuş Hocaođlu

Öz Türkçecilik, Türk'ün Altın Çağı ve Düşüşü

Yeniçağ., "Analiz"., 17 Eylül 2006, Pazar., s.08
"Analiz" Sıra No: 444; 2006-106; Eylül-08

YENİÇAĞ

Ne Öz Türk var ne de Öz Türkçe; Türk var ve Türkçe var. Böyle bir şey yok, hiç de olmadı. Bu sebebe binâen, nasıl ki en umûmî kontekstinde bir sâf dil ve/ya öz dil aramak akıl dışı çılgın bir çabadan başkası değil ise, dar kontekstinde de Sâf Türkçe ve/ya Öz Türkçe aramak akıl dışı çılgın bir çabadan başkası olmayacaktır ve esâsen hep de öyle olmuştur.

İmdi: "Millet" dediğimiz şey, İnsan'ın yaratılışını, Âdem'in bir defada ve çamur iken ânîden bir "insan-heykel" şeklinde bedenlenip ruhlanıp kalkarak yürümeye, konuşmaya başladığı ve böylelikle "insan" olduğu şeklinde yorumlayarak mitolojikleştiren anlatımlarda olduğu üzere, bir defada olup-biten bir veri şeklinde kodifiye edilmesi gibi, bir defada ve ânîden bugün nasıl ise evveleminde de öylece ve tamâmen aynıyla bir defalık bir veri şeklinde anlaşılıyorsa, mes'elenin tartışılacak bir tarafı kalmaz; ama bu yanlıştır. Milletler böyle ortaya çıkmaz, çıkmıyor; milletler tarih içerisinde doğarlar, uzun bir mâcera yaşarlar ve bu mâceranın bir yerinde millet olmaya başlarlar; hiç olmayanlar ve hiç olamayacak olanlar da vardır gayet tabîi ki, ancak bu uzun tarihî yürüyüş esnâsında millet safhasına erişen, erişebilen cemiyetlerin ilk kökenlerine, menşe'lerine, çocukluklarına benzerlikleri, erişkin bir insanın çocukluğuna benzerliği kadardır ve bu da esâsen "gelişim"nin kendisidir. Diller de öyle: Tarih içerisinde cemiyetiyle birlikte evrile-evrile yürüyen dil, ancak muayyen bir dönemden îtibâren sağlam bir dil niteliği kazanmağa başlar. Artık bu kemâl safhasında o dilin kendi köküne, yâni çocukluğuna olan benzerliği, aynen millet gibi, bir erişkinin kendi çocukluğuna olan benzerliği gibidir.

İmdi: Hiçbirimiz anamızın karnında bugün nasıl isek öyle değildik, bu dünyaya da bugün nasıl isek öyle gelmedik ve yine hiçbirimiz dün nasıl isek bugün öyle değiliz, yârın da olmayacağız, değil mi? İnsanların bedenleri, tâ ana rahminde bir rüşeym olarak teşekkül etmeye başladığı dakîkadan îtibâren değişmeye başlar, sonra dünyaya gelinir ve bu değişme orada da devam eder, tâ ki son nefese dek; zîra, var olmak, değişmek demektir, hiçbir şey 'değişme'den muaf ve müstağnî değildir; hiç değişmeyen, hep ne ise öyle kalan sâdece ve münhasıran "O"dur. Tabiatıyla bu süreçte ruh da birtakım değişme evrelerinden geçer; o dahi birden ve aynı kemâl mertebesinde verilmez. Bu değişme sürecinde istesek de eskiye aynen dönemeyeceğimiz gibi, çok yerde istemeyiz de; kim ister bir kâhilin bebek gibi olmasını?

İşte Öz-Türkçecilik akımının felsefî zaafiyetinin bir ayağı buradadır: En eski zamanlarda dahi bugün nasıl Türk olarak anılıyorsa öylece Türk olarak anılan bir millet farzetmek ve sonra da bu kadîm çağı idealize etmek. Bu nokta-i nazardan Öz Türkçecilik, kökleri Zerdüş't'e kadar inen ve o kanaldan geçip Batı'da Augustinus,

Hegel, Marks üzerinden ilerleyerek günümüze kadar ulaşıp Hristiyanlığa, İdealist ve Marksist felsefeye, hattâ Comte'a ve Fukuyama'ya kadar dahi, hulûl eden “İnsanın Düşüşü”ne benzer – ama onlar gibi derinlikli bir felsefeden mahrum, daha iptidâî bir formatta olma üzere – bir **“Türkün Düşüşü”** süreci faraziyesine dayanmaktadır. Nasıl ki İnsanın Düşüşü’nde, hep kendisine dönülmesi istenen bir Altın Çağ vardır ise, Öz Türkçecilik’te de böyle bir altınçağ tasavvuru vardır: Türk’ün “Gerçek Türk”, Türkçe’nin “Gerçek Türkçe” olduğu bir altın çağ: **Türk’ün Altın Çağı**.

İşte, Öz Türkçecilik, esas îtibâriyle, alenen veya îmâ yoluyla, Türk’ün “Gerçek Türk”ten Türkçe’nin de “Gerçek Türkçe” den uzaklaştığı faraziyesine dayanan ve bu mevhum ve muhayyel altın çağa geri dönüşü öngören bir akımdır; bir dil akımı değil, siyâsî ve ideolojik bir akım.

Bu da bir tür milliyetçilik kuşkusuz; ama yanlış bir milliyetçilik, veya bir “Yanlış Milliyetçilik: Şiddetli infiallere dayanan, kırgın, kırılğan ve öfkeli.

Yine şüphesiz ki, her sosyal ve tarihî olay ve olgu gibi, yanlış da olsa, sebepleri olmalı ve var da gayet tabîî; ama bunlar onu yanlış olmaktan çıkarmaz, çıkarmıyor da; ve daha fazlası, geriye dönerek kendisini besliyor.

